

המישטרה אומרת: „איננו יכולים להעמ

ני הכיריונים שפרצו באחד מימי אפריל האחרון למכוני-העיסוי של ליליאן לבן, ברחוב יהודה הלוי 139 בתל-אביב, לא אמרו מילה. אחד מהם תפס את ליליאן בזרועה, דחף אותה בגסות לתוך חדר-העיסויים והשכיב אותה בפראות על המיטה. השני מיהר למיטבת, מצא שם סכין ארוכה, והצטרף אל חברו כשהוא מצמיד את חוד הסכין ללחיה של ליליאן. „ידעתי שאם אפתח את הפה, הם יחטכו לי את הפנים. ראיתי את זה בעיניים שלהם.” סיפרה אחר-כך ליליאן, צעירה בלונדית נאה בעלת גוף חטוב, עולה חד-שה מפולין, אשר שרידי המיבטא הפולני מוסיפים חן לדבריה.

רק אז פתח אחד מהם, מן שזוהה אחר-כך כעבריינין מוכר, מאיר אלחייאני, ליד מרוק, את פיו: „אנחנו מתכוונים ברצי-נות.” אמר ליליאן המבוהלת. „את תשלמי לנו כל שבוע 2500 לירות, אחרת נגמור את המכון שלך, את הבית שלך וגם אותך.”

איומים

על הסכין

כדי להוכיח עד כמה הם רציניים, הפשיט אלחייאני את ליליאן, ואנס אותה באכזריות. לאחר שסיים, נתן הוראה לצעיר השני שהיה איתו, מי שזוהה אחר-כך כעבריינין אחר, חיים כהן: „תדפוק אותה גם אתה.”

כהן מיהר לעשות כדבר הבוס, כשליטר ביטחון הוא משאיר את הסכין לידו, על המיטה. בינתיים חזר אלחייאני למטבת, הרתיח לו מים כדי להכין קפה, וערך חיפוש בדירה. ואומנם, הסתבר כי החיפוש היה כדאי, אלחייאני מצא את תכשיטיה של ליליאן, בשווי של חמשת אלפים לירות, ולידם 1000 לירות כסף מזומן, דמי-העיסויים שאותם הרוויחה ליליאן באותו יום. „זו רק מיפרעה,” זרק לעברה, כשחזר לחדר כדי לוודא אם אומנם כהן נשמע לו, ואנס גם הוא את ליליאן.

„אנחנו נהיה פה ביום שישי הבא, לקחת את הכסף, ואז לך אם תודיעי למישטרה.” אמרו השניים לפני שהסתלקו מהדירה, לאחר שסיימו לשחות בניחותא את חקפה שהכינו לעצמם.

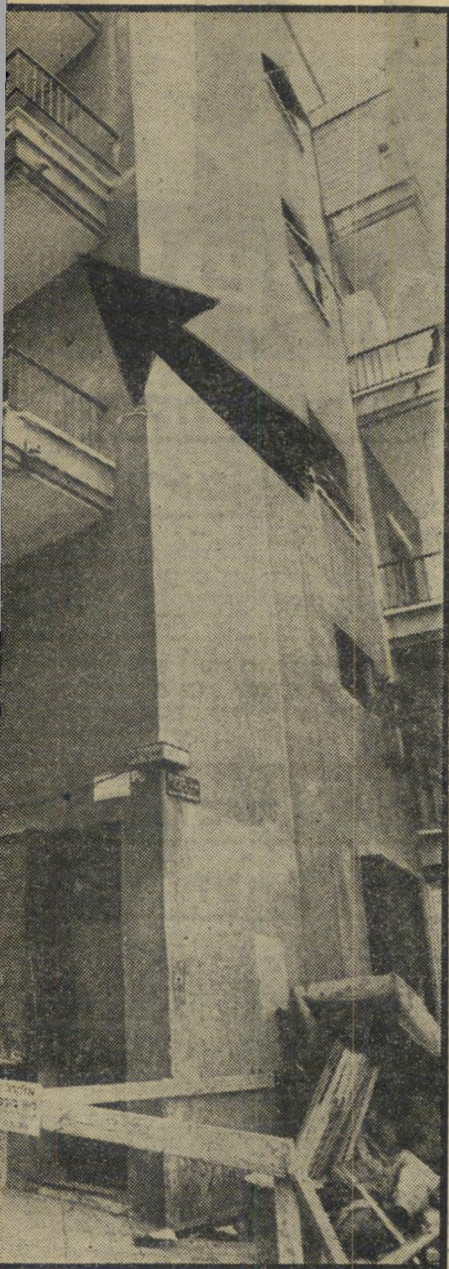
סיפרה השבוע ליליאן לכתב העולם הזה: „לא ידעתי מה לעשות. כל הזמן הייתי כשקט, ולא הוצאתי מילה מהפה. ידעתי שאף אחד לא יבוא לעזור לי אם אצעק. הבנתי שהם מתכוונים ברצינות להשתמש בסכין, אם לא אעשה מה שהם אומרים לי. אחרי שהם הסתלקו, התאוששתי קצת ואחר-כך מיהרתי לטלפן לעורך-הדין שלי, אמנן שובל. תפסתי אותו ממש כשהוא עמד לצאת מהמישרד. סיפרתי לו מה קרה, זרק אז פרצתי בבכי. לא יכולתי יותר.”

שובל מיהר להודיע למישטרה, ובא אלי. מובן שהוא הגיע הרבה לפני המישטרה. עכשיו אני כבר חושבת שחבל שהוא הודיע בכלל למישטרה.

„באו כמה שוטרים, בראשותו של הקצין סורקיס. סורקיס התחיל מיד לצעוק עלי: „את משקרת, תספרי בדיוק מה קרה! מי היא אלה שהיו כאן? את מכירה אותם? לא הבנתי מה הקצין הזה רוצה ממני. הוא התנהג אלי כאילו אני הפושעת. רק אחר-כך, כשנפגשתי עם עוד קציני-מישטרה, הבנתי שסורקיס הוא כבר הכי טוב מכולם.”

למחרת בבוקר הגיעה ליליאן למישטרה, כדי להתבונן באלבום הפושעים. לאחר התי-בוננות קצרה היא זיהתה בוודאות את שני המבקרים שלה מהיום הקודם. היא הצביעה על תמונותיהם של מאיר אלחייאני וחיים כהן.

גילוי זה צריך היה להדליק אור אדום אצל חוקרי המישטרה, בראשותו של סגן-ניצב (מקביל לסגן-אלוף בצבא) יעקב שגיב. שני פושעים-אלה ידועים למישטרה כמסוכנים ואלימים, וחברים נכבדים ב-מאפייה של בתיים. אותה רשת של פושעים המטילה את חיתיתה על גוש דן, אשר

ההצתה במכון
פושעי כנופיית הנמצא במרכז כרמיה. הפושעים חדרו לדירה שבקומה השלישית, שהשמירה את כל הריהוט וגרמה נזקים אפילו לקירו השרופים שלה, שהוצאו מהדירה השרופה ונערמו ב

ליליאן נידו

הבעל הנמלט
ליליאן, בעת חתונתו באולפן בקיבוץ. לשלם דמי-מונות לה ולבתה, ונעלם לחלוטין. הנעמוד, לקוחות מאלבומה הפרטי של ליליאן, אשר

